

CONFRARIA DE LA PURÍSSIMA SANG I SANT SEPULCRE

La Setmana Santa s'acosta

La Setmana Santa,
que ja s'acosta, de la mà de la primavera.

La gent i la història tornen a fer-se presents als carrers...
El moviment contrasta amb la quietud de les vesprades d'hivern...
Una força invisible brolla per tot arreu, animant els habitants d'este poble, a preparar-se per
reviure un llegat, que els ha estat trasmés de generació en generació.

En pocs dies, a les cases es tornaran a traure els trajes dels armaris...
A les confraries s'enllestiran els darrers detalls...
De tant en tant, ací i allà, es voran vares, una capa, o el mantell de Dolorosa que ha de vestir una
xiqueta, que ja no dorm, esperant el moment d'eixir a la processó.

Les cornetes i els tambors ja retronen pels carrers.
Estem en temps de Quaresma.
Les esglésies han quedat revestides de sobria solemnitat... i anuncien al món sancer que

La Setmana Santa s'acosta
de la mà de la primavera.

En Setmana Santa sabem que les creences i devocions que, durant l'any, comparteixen la intimitat del temple, en pocs dies, esclataran en una bella manifestació col·lectiva que conquerirà tot l'ambient, envoltant-lo amb colors, i guirnaldes de flors, incens i cera... Un any més, es viuran uns moments que, malgrat la seua familiaritat, continuen despertant records entranyables que il·luminaran emocions íntimes... Tot un pomell de sensacions i sentiments, per proclamar, públicament, el compromís d'un poble amb el significat de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesucrist.

En pocs dies, una singular expressió de Religiositat Popular, amb majúscules, va a prendre forma en actes singulars, carregats d'una simbologia que condensa vivències de molts anys, les quals, de vegades, poden semblar ones capritxoses que sobrepassen desobedients els límits de la vora. No són però, en absolut, testimonis buits que s'engrunsen en la tradició... i, qui ho pense, s'equivoca de totes a totes, perquè és precisament servint-nos de les tradicions, com els cristians del nostres pobles renovem tots els anys una fe i una devoció, que es donen la mà per recordar, els dies sants en que el Fill de Déu patí, morí i ressuscità per tots nosaltres.

Estos dies, com tots els anys, tot un poble que mai ha volgut ser espectador, va a participar, va a viure, i va a proclamar el seu compromís amb el missatge de Jesucrist... Com confreres; músics; clavarieses o clavaris; portant el Crist; caminant en silenci darrere les imatges; rebent-les a casa; emocionant-se contemplant el pas de la Mare de Déu; portant al Crist o al Sant Sepulcre de la devoció heretada dels majors; acostant-se a Ell per tocar-lo... Un ventall de maneres que revelen devocions ancestrals.

És que algú seria capaç de negar el sentiment de tantes persones que, malgrat la variada oferta actual d'atractius i possibilitats d'esplai, decideixen quedar-se, per participar en les processons? Ací, exactament igual que fa dos milenis, el poble continua reunint-se, perquè vol escoltar a Jesús.

Algú pot dir que no és la devoció, la que anima a tot un poble seguint al Crist, per pregar pels que patixen?. És que es pot posar en dubte la devoció de qui s'acosta a passar el mocador pel genoll del Crist? Els Evangelis contenen que les gents demanaven a Jesús, que els deixara tocar encara que fora la borla del seu mantell, i que tots els que ho feren, quedaren curats...

Una suma de xicotetes històries particulars, que han aconseguit el miracle de la continuïtat d'esta festa tan nostra. Actes senzills en persones senzilles, les mateixes a les que, com conta Sant Mateu al seu Evangeli, es referia Jesucrist quan li donava les gràcies al Pare Celestial, Senyor del cel i de la terra, perquè havia revelat als senzills tot el que havia negat als savis i entesos.

Paso del Cristo crucificado. Procesión general del Miércoles Santo.

Sense dubte, el futur serà diferent. Algunes coses desapareixeran, com moltes ja han desaparegut. Altres però, naixeran. La vida és constant evolució. El que és important és que mai oblidem quines són les arrels i l'essència d'esta festa, nascuda i consolidada a través les distintes èpoques, de la voluntat de tot un poble: el nostre.

Tradició, sí. Festa, sí. Però també oració i estima a Déu.

Un any més recordarem els misteris de la fe, després de tants dies de silenci respectuós, espera, impacient per esclatar joiosa, la senyal de les campanes proclamant que la Glòria torna a regnar en el món. Sobre un cel prenyat d'estrelles, les carcasses, lluminoses i multicolors, escriuran que Crist ha ressuscitat, anunciaràn la victòria de l'amor sobre l'odi, del temps nou sobre l'antic, la renovació, el futur, l'esperança al renàixer.

Un any més, les processons acompliran el seu objectiu primigeni i fonamental, que és la catequesi de la Passió. Els nostres temples s'ompliran de cristians per celebrar estos Dies Sants, per actualitzar estos misteris de passió, de mort i de resurrecció d'un home just que es revelà com a Fill de Déu, i que, des de fa dos mil anys, a diari, és guia, veritat i esperança de vida per tots nosaltres.

La Confraría